

Sygn. akt IV K 920/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Szymańska

Protokolant: sekretarz sądowy Urszula Janus

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2015 roku

sprawy **P. M. (1)** s. J. i G. z domu Ż. urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że: w dniu 29 września 2014 roku w W. przy ulicy (...) nr(...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust.1 Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że prowadził samochód marki F. nr rej (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,29 mg/l, II badanie 0,29 mg/l, III badanie 0, 25 mg/l w wydychanym powietrzu z płuc, **tj. o czyn z art. 178a par.1 k.k.**

1. oskarżonego **P. M. (1)** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób wyżej opisany tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 par.1 i 2 k.k. i art. 70 par.1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 42 par. 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
4. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt 3 wyroku wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 września 2014 roku do dnia 11 lutego 2015 roku;
5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (stu trzydziestu) złotych tytułem kosztów postępowania, w tym 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

SSR Iwona Szymańska

Sygn. akt IV K 920/14

UZASADNIENIE

W sprawie oskarżonego P. M. (1) Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 września 2014 roku wieczorem oskarżony P. M. (1) spożywał alkohol w postaci kilku piw – około 2 litrów - w związku z uroczystością rodzinną. Następnego dnia oskarżony o godzinie 6:30 udał się do miejsca pracy, tj. do siedziby firmy (...), która zajmowała się cateringiem i obsługą techniczną imprez. Po rozpoczęciu pracy i przygotowaniu potraw na imprezę oskarżony zadzwonił do swojego kolegi z pracy, który miał tego dnia dostarczyć zamówienie na imprezę firmową, która miała odbyć się w W. przy ul. (...). Oświadczył on oskarżonemu, że nie może przyjść do pracy, ponieważ źle się czuje. P. M. (1) postanowił sam dostarczyć zamówienie, wobec tego, wsiadł do samochodu F. o nr rej. (...) i udał się na miejsce imprezy firmowej, aby zrealizować dostawę.

Samochód prowadzony przez oskarżonego poruszał się ulicą (...). W tym czasie służbę patrolową oznakowanym radiowozem pełnili funkcjonariusze Policji Ł. S. i D. B.. Około godziny 8:20 na ul.(...) na wysokości numeru (...) samochód kierowany przez oskarżonego został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli.

W wyniku użycia urządzenia (...) funkcjonariusze Policji ujawnili, iż P. M. (1) jest pod wpływem alkoholu, więc postanowili przewieźć go do komendy celem przeprowadzenia badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. P. M. (1) został przewieziony do Komendy Rejonowej Policji (...), gdzie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu (...). Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 8:32 wykazało 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie badanie przeprowadzone 2 minuty później wykazało również wykazało stężenie 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś trzecie badanie przeprowadzone o godz. 8:47 wykazało mniejsze stężenie tj. 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Podczas legitymowania przez funkcjonariuszy Policji P. M. (1) okazał prawo jazdy kategorii B numer (...) wydane przez Prezydenta m. st. Warszawy 24 listopada 2011 roku, które zostało mu zatrzymane.

P. M. (1) urodził się (...) w W.. Jest synem J. i G. z domu Ż.. Posiada wykształcenie średnie. Jest zatrudniony w firmie (...) na stanowisku kierowcy za wynagrodzeniem w wysokości 1200 złotych netto miesięcznie. Posiada samochód osobowy marki O. wyprodukowany w 2002 roku. Jest kawalerem, nie posiada dzieci, nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie leczył się w poradni antyalkoholowej, ani też poradni zdrowia psychicznego, nie jest uzależniony od narkotyków ani żadnych innych środków odurzających. Oskarżony nie był karany za przestępstwo. Posiada prawo jazdy numer (...) kat. B wydane przez Prezydenta m. st. Warszawy 24 listopada 2011 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- w zasadniczej części wyjaśnień oskarżonego P. M. (1) (k. 15 – 16 akt),
- zeznań świadka Ł. S. (k. 6 akt),
- dokumentów: notatki urzędowej (k. 1 akt), kserokopii prawa jazdy (k. 2 – 3 akt), protokołu badania alkomatem (k. 4 akt), świadectwa wzorcowania (k. 5 akt), danych o karalności (k. 12 akt).

Na wstępie rozważań dotyczących wiarygodności zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, iż żadna ze stron niniejszego postępowania nie kwestionowała, iż oskarżony istotnie poruszał się pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Sąd za zasadniczo wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1) (k. 15 – 16 akt). Wyjaśnienia oskarżonego w tej części, w której przyznaje się on do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości są logiczne, spójne wewnętrznie i z pozostałym, zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności znajdują potwierdzenie w wynikach badania oskarżonego alkomatem (k. 4 akt) oraz w zeznaniach świadka Ł. S. (k. 6 akt). Sąd za wiarygodne przyjął wyjaśnienia oskarżonego również w tej części, w której wskazał on przyczynę, jaka skłoniła go do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, a mianowicie chęć zrealizowania dostawy zamówionego w miejscu pracy towaru, z uwagi na nieobecność kolegi. Zauważyć należy, iż oskarżony w swych wyjaśnieniach starał się wytłumaczyć swe postępowanie wskazując, że nie zdawał sobie sprawy, że po wypiciu wieczorem alkoholu, będzie on utrzymywał się w organizmie następnego dnia rano. W ocenie Sądu powyższe twierdzenie oskarżonego, jest sprzeczne z wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Biorąc pod uwagę krótki okres pomiędzy spożyciem dość dużej ilości alkoholu a prowadzeniem samochodu oskarżony musiał zdawać sobie sprawę, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji jego twierdzenia jakoby nie zdawał sobie sprawy, iż znajduje się pod wpływem alkoholu stanowią przyjętą przez niego linię obrony. Należy podkreślić, iż pozycja oskarżonego w procesie – osoby żywotnie zainteresowanej wynikiem postępowania – prowadzi do składania przez oskarżonego wyjaśnień często subiektywnych, zmierzających do zminimalizowania odpowiedzialności karnej. Oczywiście trudno oskarżonemu dyskutować z obiektywnymi badaniami zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, więc w konsekwencji wyjaśnia on na swą korzyść co do kwestii, co do której wnioskować można jedynie pośrednio, na podstawie jego zachowania

oraz okoliczności towarzyszących temu zachowaniu. Jak wskazano już wyżej wyjaśnienia oskarżonego odnośnie stanu jego świadomości, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości są przyjętą przez niego linią obrony bowiem przeczą logice i doświadczeniu życiowemu - rozeznaniu przeciętnego człowieka. Brak zaś jakichkolwiek danych by oskarżonego traktować inaczej. Należy podkreślić, iż oskarżony zdawał sobie sprawę, iż znajduje się pod wpływem alkoholu, jednak ważniejszym dla niego było dostarczenie cateringu na imprezę. Te okoliczności, w których znalazł się oskarżony nie wiązały się z koniecznością użycia samochodu, gdyż oskarżony mógł poszukiwać innych rozwiązań swojego problemu. Zatem wskazywane przez niego okoliczności, związane z przyczyną prowadzenia samochodu pod wpływem alkoholu były jedynie próbą obrony i przedstawienia się w korzystniejszym świetle. Niemniej jednak ten fragment wyjaśnień nie miał wpływu na ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w pozostałej części, potwierdzonej zeznaniami świadków czy też wybiórczymi badaniami.

P. M. (1) wyraził zgodę na wydanie wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wniósł o wymierzenie mu za zarzucany czyn kary trzech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwóch lat próby oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka – policjanta Ł. S. (k. 6 akt). Zeznania te są, bowiem logiczne, spójne wewnętrznie i znajdują potwierdzenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w szczególności protokołach badania alkomatem. Sąd nie miał wątpliwości co do obiektywizmu relacji funkcjonariusza Policji – nie będącego zainteresowanym rozstrzygnięciem Sądu w niniejszej sprawie.

Sąd za w pełni przydatne uznał zgromadzone w sprawie i powołane wyżej dowody z dokumentów. Ich autentyczności i prawdziwości treści nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Za pełną przydatnością zgromadzonych w niniejszej sprawie dokumentów przemawia fakt ich urzędowego pochodzenia, sporządzenia przez właściwe organy, w prawem przepisanej formie. Jedynie na marginesie zauważyć należy, iż ważki w niniejszej sprawie pomiar alkomatem został przeprowadzony sprawnym urządzeniem, którego ważność - kalibracja - nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że P. M. (1) w dniu 29 września 2014 roku, w W., przy ulicy (...) nr (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że prowadził samochód marki F. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,29mg/l, II badanie 0,29 mg/l, III badanie 0,25 mg/l w wydychanym powietrzu z płuc i w ten sposób dopuścił się przestępstwa z art.178a § 1 k.k.

Nadto zważyć należy, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie kwestionując swojej winy i sprawstwa, a także konieczności poniesienia konsekwencji swoich działań. Ponadto oskarżony w postępowaniu w postępowaniu przygotowawczym, wyraził zgodę na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, wnosząc o wymierzenie mu za zarzucany czyn kary trzech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwóch lat próby oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. Tożsamy wniosek został złożony przez Prokuratora jako załącznik do aktu oskarżenia

Sąd uwzględnił wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, uznając, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

Przechodząc do omówienia znamion przedmiotowych zarzucanego oskarżonej czynu stwierdzić należy, iż zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila lub prowadzi do stężenia przekraczającego tą wartość. W przypadku oskarżonego zawartość alkoholu we krwi nieznacznie przekroczyła dolny próg wyznaczony przez ustawodawcę, od którego przyjmuje się, iż sprawca prowadzi pojazd w

stanie nietrzeźwości. Nie ma przy tym żadnej wątpliwości, iż oskarżona poruszała się pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym marki F., po drodze publicznej – ulicy (...)

Przechodząc do omówienia znamion podmiotowych zarzucanego oskarżonemu czynu stwierdzić należy, iż oskarżony naruszył art. 45 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, w brzmieniu: „zabrania się kierowania pojazdem, prowadzenia kolumny pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu” – umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Trudno bowiem zakładać, by spożywając dość znaczną ilość alkoholu kilka godzin przed kierowaniem pojazdem nie zdawał sobie sprawy, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości niepozwalającym na prowadzenie pojazdu. Takie wnioski były by sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Biorąc pod uwagę, iż oskarżony wykonuje zawód kierowcy i jest osobą dojrzałą, należy przyjąć, iż zdawał sobie sprawę że ilość spożytego przez niego alkoholu oraz czas, jaki minął od spożycia alkoholu do rozpoczęcia prowadzenia pojazdu wpłynął na to, iż zawartość alkoholu w jego organizmie nie jest tak niska, że pozwala mu ona na prowadzenie pojazdu zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami prawa o ruchu drogowym Oskarżony nie bacząc na swój stan chciał prowadzonym pojazdem dostarczyć zamówienie w związku z wykonywaną pracą. Nie ma, zatem żadnych wątpliwości, iż oskarżony wiedział, że znajduje się nadal w stanie nietrzeźwości i zdecydował się naruszyć ww. artykuł prawa o ruchu drogowym chcąc kierować pojazdem.

Odnosząc się do rozważań dotyczących winy oskarżonego stwierdzić należy, iż Sąd nie dopatrył się takich okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania winy sprawcy. P. M. (1) jest, bowiem osobą dojrzałą, poczytalną, działał mając świadomość bezprawności dokonywanego przez siebie przestępstwa prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu, nie wystąpiły również żadne okoliczności, które spowodowałyby, iż w tej konkretnej sytuacji od oskarżonego nie można byłoby wymagać zachowania się zgodnego z prawem. Jedynie na marginesie zauważyć należy, iż stan upojenia alkoholowego niepozwalający oskarżonemu na prawidłową ocenę sytuacji w jakiej się znajdował i podjęcie racjonalnej decyzji nie ekskulpuje oskarżonego. Zgodnie bowiem z art. 31 § 3 k.k. nawet gdyby stan upojenia alkoholowego doprowadził oskarżonego do ograniczenia bądź niemożności rozpoznania znaczenia swego czynu i pokierowania swym postępowaniem to nawet taki skutek nie powodowałby konsekwencji w postaci niemożności przypisania oskarżonemu przestępstwa. W ten właśnie sposób ustawodawca przenosi odpowiedzialność za wszelkie działanie na osobę, która decyduje się wprawić w stan nietrzeźwości i ryzykuje swe nieodpowiedzialne czy sprzeczne z prawem zachowanie.

Rozważając kwestię wymierzonej oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności – kary plasującej się w dolnym przedziale ustawowego zagrożenia karą za przestępstwo z art.178 a § 1 k.k. - zauważyć należy, iż Sąd w ustalaniu rozmiaru tej kary kierował się dyrektywami wymiaru kary wymienionymi w art. 53 k.k. W rezultacie wymierzona P. M. (1) kara jest proporcjonalna do stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu może ona spełnić również cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy przestępstwa, a nadto cele prewencji ogólnej – kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na początku rozważań dotyczących wymierzonej oskarżonemu kary wskazać należy na wysoki stopień winy oskarżonego, który dopuścił się przestępstwa umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Co więcej, społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego również jest wysoka. Powszechnie wiadomym jest bowiem, iż kierowcy prowadzący pojazd pod wpływem alkoholu – oprócz narażania siebie i swych pasażerów na zwiększone ryzyko kolizji drogowej - stanowią bardzo duże zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym – bezpieczeństwa innych, odpowiedzialnych użytkowników dróg. Nadto oskarżony poruszał się samochodem w godzinach szczytu, kiedy to natężenie ruchu drogowego na ulicach jest duże, a zatem również zwiększa to ryzyko wystąpienia kolizji lub wypadku.

Nie należy jednak zapominać o okolicznościach łagodzących występujących w niniejszej sprawie, a w szczególności postawie oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego. Oskarżony przyznał się bowiem do zarzucanego mu czynu i swą postawą wyraził skruchę, zgadzając się na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Co więcej nie był on nigdy karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, ani za żadne inne przestępstwo. Zakładać zatem należy, iż był to jednorazowy wybryk oskarżonego. Za okolicznością łagodzącą Sąd uznał również

młody wiek oskarżonego oraz fakt, że ilość alkoholu nieznacznie przekraczała stężenie będące granicą przypisania przestępstwa.

W punkcie 3 wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres najkrótszy możliwy – 1 roku. Środek ten jako realna dolegliwość uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania, a z punktu widzenia funkcji prewencji generalnej potwierdzi stanowisko Sądu – potępienia dla tego rodzaju zachowań. Oczywiście dla każdego sprawcy pozbawienie go prawa do prowadzenia pojazdów jest wysoce dolegliwe, często uniemożliwiające zatrudnienie w pewnych zawodach, dlatego w tym przypadku, biorąc pod uwagę nieduże stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu oraz rodzaj spożywanego alkoholu Sąd wymierzył oskarżonemu najniższy z możliwych środków karny zakazu prowadzenia pojazdów.

W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego – mimo wcześniej wskazanych okoliczności obciążających go – możliwym jest zastosowanie dobrodziejstwa instytucji probacyjnej – warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zachodzą bowiem wskazane w art. 69 § 1 i 2 k.k. przesłanki. Oskarżony nie był nigdy karany przez Sąd, a występujące w niniejszej sprawie okoliczności łagodzące stanowią postawę do przyjęcia, iż oskarżony – mimo niewykonywania kary pozbawienia wolności – nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu uzasadnioną jest pozytywna prognoza wobec sprawcy biorąc pod uwagę treść jego wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym, z których wynika, iż zrozumiał naganność swego działania i odczuł konsekwencje z tym związane w sposób dostateczny. W ocenie Sądu najkrótszy dwuletni okres próby - biorąc pod uwagę ww. właściwości i warunki osobiste sprawcy - będzie wystarczającym dla zweryfikowania pozytywnej prognozy Sądu wobec sprawcy. Sąd uznał ten okres za wystarczający mimo, iż sprawca jest osobą młodą. Nie należy jednak zapominać, iż swym dotychczasowym, odpowiedzialnym zachowaniem w trakcie postępowania karnego wykazał, że jest osobą dojrzałą i zasadniczo zrównoważoną, a zatem taką, która wyciągnie z toczącego się z jej udziałem postępowania wnioski i pojmie abstrakcyjne zagrożenie, jakie stanowić będzie dla niej w okresie próby kara pozbawienia wolności.

Sąd wymierzył oskarżonemu – w punkcie 3 wyroku - obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku przyjmując, iż wskazane wyżej okoliczności, a w szczególności fakt, iż oskarżony nigdy wcześniej nie prowadził pojazdu w stanie nietrzeźwości a jego zachowanie się przyjąć należało jako jednorazowy wypadek w życiu oskarżonego, który – jako osoba odpowiedzialna - na zawsze zapamięta łączące się z postępowaniem karnym następstwa prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu. Sąd wziął pod uwagę również fakt stosunkowo niewielkiej zawartości alkoholu we krwi oskarżonego, a także jego stosunkowo młody wiek. Nie umknął uwadze Sądu również fakt, iż z racji wykonywania zawodu kierowcy skutki zakazu prowadzenia pojazdów będą o wiele dotkliwsze dla oskarżonego niż dla przeciętnej osoby. Nie bez znaczenia jest to, iż oskarżony poruszał się po drodze w czasie, gdy występuje silne natężenie ruchu drogowego. W ocenie Sądu roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełni cele nie tylko prewencji indywidualnej, ale również generalnej i będzie stanowił przestrożę dla osób łatwo podejmujących decyzję o prowadzeniu pojazdu pod wpływem alkoholu. Co więcej, wysoce demoralizującym byłoby zaniechanie różnicowania wymierzonych kar osobom pierwszy raz prowadzącym pojazd po użyciu alkoholu i osobom czyniącym to kolejny raz oraz tracenie z pola widzenia cech indywidualnych kierowców taki jak brak doświadczenia w kierowaniu pojazdami czy młodzieńcza brawura. Dopiero suma tych cech oraz okoliczności zdarzenia prowadzi do wniosku w jakim wymiarze środek karny zakazu prowadzenia pojazdów winien być wymierzony nie tylko w celu represji czy wychowania sprawcy, ale również w celu prewencji generalnej – kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W punkcie 4 wyroku na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu – zgodnie z brzmieniem art. 63 § 2 k.k. – okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 września 2014 roku, która to data wskazana jest w postanowieniu o zatrzymaniu prawa jazdy z dnia 3 października 2015 roku (k. 18 – 19 akt) do dnia wydania wyroku.

W punkcie 5 wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie powołanych tam przepisów, obciążając nimi osiągającego regularny dochód oskarżonego.

